

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Sfintei Cruci

Sfânta Cruce de pe catapeteasma altarului

Evangelia duminicii

- Luarea Crucii și urmarea lui Hristos - (Marcu VIII, 34-38; IX, 1)

34. Și chemând la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii Săi, le-a zis: Oricine voințe să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să- Mi urmeze Mie.

35. Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa.

36. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul ?

37. Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său ?

38. Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui Său cu sfinții îngeri.

1. Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu, venind întru putere.

Sâmbătă 3 aprilie 2005, în jurul orei 23.00 s-a stins din viață, după o grea suferință, la vârsta de 84 de ani,

PAPA IOAN PAUL AL II-LEA

Întâistătătorul Bisericii Romano-Catolice,, promotor al Ecumenismului și apropierii între Bisericile creștine de pretutindeni

Din tâlcuirea Evangheliei

- Sfântul Teofilact, Arhiepiscopul Bulgariei -

“Atunci, Iisus a zis ucenicilor Săi: Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie” (Matei 16, 24). Când “atunci”? Când l-a certat pe Petru; căci, vrând să arate că a greșit oprindu-L de a pătimi, zice: “Tu Mă oprești pe Mine, iar Eu îți spun că numai a nu pătimi Eu îți este ție vătămător, dar nici tu nu te vei putea mântui dacă tu însuși nu vei pătimi – și, asemenea, oricare alt om, fie bărbat, fie femeie, fie sărac, fie bogat”. Și ne arată astfel că fapta cea bună este lucru de bună-voie, iar nu din silă. Iar lui Iisus îi urmează nu numai cel care Îl mărturisește pe El Fiul al lui Dumnezeu, ci și cel care trece prin toate necazurile și le rabdă pentru numele Lui.

Și spune “să se lepede de sine”, arătând desăvârșita lepădare a cugetului trupesc, adică defăimarea de sine. Căci, zicem: “Cutare s-a lepădat de cutare, adică nu-l mai are de prieten sau cunoscut”. Deci, în acest chip, fiecare este dator să nu aibă față de trupul său nici un fel de iubire, încât și crucea să-și ia – adică să aleagă moartea -, cu sânguință căutând moartea de ocară – că astfel era crucea la cei vechi.

“Și să-Mi urmeze Mie” zice; “pentru că mulți furi și tâlhari sunt răstigniți, dar aceia nu sunt ucenici ai Mei. Deci, să-Mi urmeze Mie, dar și toată fapta cea bună să o împlinească”. Cu adevărat se leapădă de sine și cel ce ieri era înverșunat, iar astăzi este înfrânat. Astfel a fost Pavel care s-a lepădat de sine, zicând: “Nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2, 20). Și iarăși se cheamă că ia crucea cel care s-a omorât și s-a răstignit pe sine lumii.

“Că cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde; iar cine își va pierde sufletul pentru Mine îl va afla” (Matei 16, 25) – Ne îndeamnă acum la mucenicie. Deci, își află sufletul său în viața aceasta – adică îl mântuiește din moarte mucenicească – cel care se leapădă de Hristos, pierzându-și mai pe urmă sufletul ! Iarăși își pierde sufletul – însă pentru Hristos – cel care-L va mărturisi pe Dânsul și care își va și afla sufletul întru nestrăciune și în viața veșnică.

Să zicem așa: ai dobândit lumea toată, dar ce folos este a fi trupul în desfătare, dacă sufletul se află rău ? Este ca și cum stăpâna ar purta haine rupte, iar slujnicele ar purta haine luminoase. Pentru că, în veacul ce va să fie nu poate să dea cineva nimic în schimbul sufletului său. Aici poate să dea lacrimi, suspinuri, milostenie, iar acolo – nimic. Căci Judecătorul nemitarnic îl va primi, care judecă pe fiecare după fapte. Și va fi atunci Fiul Omului înfricoșător, căci va veni întru slava Sa dimpreună cu Îngerii, iar nu defăimat.

Rugăciunea Domnească – punte între Cruce și Înviere

Multe și importante sunt învățăturile pe care Hristos Domnul ni le-a încredințat. Dar cât sunt de prețioase modelele de rugăciune pe care ni le-a oferit ! Fie pentru a ajuta pe oameni, fie pentru uceniciei săi sau pentru Biserică, fie pentru Sine, rugăciunile rostite de Mântuitorul ne înaripează sufletul. Una dintre aceste rugăciuni a fost destinată pentru fiecare creștin și aceasta este Rugăciunea Domnească, adică: *Tatăl nostru*. În timp ce rostea Predica de pe munte, Mântuitorul a fost rugat de către Apostoli: *“Doamne, învață-ne să ne rugăm”* (Luca 11, 1). Atunci Mântuitorul i-a învățat rugăciunea *Tatăl nostru*, care se deosebește de alte rugăciuni prin puterea ei, prin ușurința de a fi înțeleasă, dar mai ales prin bogăția cugetărilor ei. Marea putere a acestei rugăciuni constă în faptul că ne putem ruga chiar cu cuvintele Mântuitorului: *“Dumnezeu singur și numai El putea să ne învețe cum vrea El să fie rugat”*. Acest fapt reiese din cuvântul Domnului: *“Orice veți cere de la Tatăl întru numele Meu, va da vouă”* (Ioan 16, 23).

Rugăciunea Domnească este alcătuită din trei părți: chemare, cereri și încheiere. Când rostim: *“Tatăl nostru, carele ești în ceruri”*, rostim o chemare, înălțând sufletul și mintea către Dumnezeu, ceea ce ne întărește credința în El ca Tată și ca Stăpân. Nu ne rugăm cu formula: *“Tatăl meu”*, ci adresăm chemarea către Tatăl nostru. Fiecare creștin trebuie să se roagă pentru toți și toți pentru fiecare. Mai mult, prin această rugăciune Hristos ne-a învățat ca să ne privim unii pe alții ca frați, având același Tată.

Cuvântul “nostru” anihilează toate nepotrivirile și deosebiriile dintre oameni cu privire la etnie, rasă, cultură nivel de educație sau stare materială, pune sub aceeași înrâurire a iubirii divine părintești atât pe cei supuși, cât și pe cei care-i stăpânesc, fiind toți deopotrivă. Așadar, în rugăciune primează comuniunea pe care fiecare este chemat să clădească iubirea de aproapele.

Deși Dumnezeu este pretutindeni, când ne rugăm zicem: *“Care ești în ceruri”*, fiindcă harul și bogăția binefacerilor Sale strălucesc și pornesc din ceruri, acolo unde este patria dumnezeiască - „Cerurile” – care sunt mult mai presus decât „cerul” văzut sau perceput de om.

După ce este invocat Dumnezeu, sunt formulate cele șapte cereri ale Rugăciunii Domnești:

1. *“Sfințească-se numele Tău”* – prin aceste cuvinte că cerem de la El ca numele Lui să se sfințească în noi, și prin noi. Tot ceea ce avem și suntem de fapt aparținute lui Dumnezeu Creatorul și Proniatorul, iar prin tot ceea ce facem, trebuie să punem în evidență acest lucru. Numele lui Dumnezeu dintotdeauna a fost și este sfânt. „Sfințirea” de fapt e un proces care se referă la ființa noastră, la înmulțirea prezenței lui Dumnezeu în viața noastră dar și la angajarea noastră pentru a pune în lucrare darurile Duhului Sfânt.

2. *„Vie împărăția Ta”* – exprimă o realitate extraordinară: înainte ca noi să mergem în mult dorita „Împărăție a lui Dumnezeu”, ea însăși poate „veni” între noi, aici pe pământ, în măsura în care trăim cu adevărat

ca cetățeni ai acestei Împărății, care, aici pe pământ, nu e înțeleasă neapărat ca un teritoriu, ci mai ales ca o stare.

3. *“Fie voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”*. Îi cerem lui Dumnezeu să ne ajute pentru a putea împlini voia Lui, prioritate fundamentală pentru Hristos Domnul care ne încredințează: *“M-am pogorât din cer nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce m-a trimis pe Mine”* (Ioan 6,38). Putem edifica Raiul aici pe pământ numai în măsura în care împlinim voia lui Dumnezeu din ceruri.

4. *“Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi”* – desigur, nu cerem doar cele necesare unei existențe vegetative, cât mai ales, toate condițiile favorabile afirmării noastre a punerii în valoare a darurilor cu care Dumnezeu ne-a înzestrat. Singură, hrana trupească, nu poate îndestula pe om. Este nevoie și de hrană sufletească, respectiv, cunoașterea și înțelegerea cuvântului lui Dumnezeu, prin Evanghelie și unirea cu Hristos prin Sfânta Împărtășanie și Sfintele Taine administrate de Biserica Sa. A cere „pâinea cea spre ființă” înseamnă și a ne mulțumi cu atât cât ne trebuie și a nu cere mai mult: *“că ce este mai mult răpește sufletul și îl îndepărtează de grija cea dumnezeiască și cinstită”*..

5. *“Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri”*. În adevăr, pentru păcatele noastre Fiul lui Dumnezeu a venit pe lume, S-a făcut Om și Și-a vărsat Sângele Său pe Cruce, pentru iertarea păcatelor ne-a lăsat și Sfintele Taine, dar această atârnă de fapt de a ierta și noi păcatele pe care alții le-au făcut împotriva noastră: *“Că de veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc; Iar de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre”* (Matei 6, 14, 15). Prin extensie, această cerere se referă de fapt la calitatea vieții morale și sociale, subliniind importanța lucrării virtuților în viața celui ce se roagă.

6. *“Și nu ne duce pre noi în ispită”*. Ispitele pornesc de diavol care este insistent, perseverent. Uneori puterile noastre nu sunt de ajuns pentru a rezista ispitelor, de aceea trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu pentru a ne întări voința cu harul Său și a ne lumina mintea pentru a nu ceda ispitelor. *“Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită”* (Matei 26, 41) este îndemnul pe care ni-l adresează Hristos, arătând că ajutorul lui Dumnezeu vine doar atunci când luptăm cu ispitele, când ne împotrivim tentațiilor păcătoase care vin de la propriul trup, de la lume, sau de la diavol.

7. *“Ci ne izbăvește de cel rău”* - cerem să fim ocrotiți de asuprirea diavolului, mai ales atunci când datorită propriilor slăbiciuni, noi înșine ne înrobim păcatului. De asemenea, cererea se referă și la toate relele din lume care pot crea suferință oamenilor: război, foamete, calamități, boli, precum și tot ce ar putea fi păgubitor vieții.

Rugăciunea Domnească se încheie astfel: *“Că a Ta este Împărăția și puterea și mărirea în vecii vecilor. Amin”*. Dacă cererile au făcut recurs la iubirea paternă a lui Dumnezeu față de noi, fiii săi, formula de încheiere se adresează conștiinței noastre, a recunoaște și a respecta pe Stăpânul a toate, inclusiv al existenței noastre.

Nina Scopos

Rugăciune închinată Sfintei Cruci

3

Datoria față de cei răposați (6)

(continuare din numărul anterior)

„Veșnica pomenire” începe după îngropare

O dată încheiată înmormântarea, încep pomenirile, ca expresie a iubirii față de cel răposat și a dorinței ca să fie sălășluit în loc fericit în Împărăția lui Dumnezeu. Aceste pomeniri au ca scop stimularea rugăciunii celor dragi mai cu seamă în trei locuri:

1. La mormântul celui răposat
2. La casa unde a locuit
3. La biserică

1. Rugăciunile la mormânt vor începe cu „tămâierea” și vor continua cu pomenirile periodice, dar și cu aprinderea de lumânări și a candeliei, sau pur și simplu prin acte de milostenie sau chiar îngrijirea și curățirea mormântului. Tămâierea la mormânt se începe prin aprinderea „Toiagului”. Acesta este o lumânare lungă adunată în formă de spirală, care se aprinde în preajma celui decedat și are o dublă semnificație: pe de o parte este toiagul și făclia cu care sufletul celui răposat pornește în călătoria spre ceruri, iar pe de altă parte, toiagul este simbolul privegherii neîncetate a celor rămași în urma sa.

Este important de observat că rugăciunea pentru cel răposat este pusă sub semnul privegherii: rudele stau la priveghi în permanență lângă sicriul mortului până la oficierea înmormântării, iar la momentele de rugăciune sau la primirea condoleanțelor din partea celor ce vin spre a-l omagia, de fiecare dată se aprinde și toiagul. De asemenea, toiagul va sta aprins și în biserică, la slujba înmormântării, iar ceea ce rămâne se va arde la mormânt în zilele următoare, până se termină.

După aprinderea Toiagului, se va aprinde candela de la mormânt și câteva lumânări, iar apoi se aprinde cățuia și se începe tămâierea în jurul mormântului de la dreapta către stânga (în sens invers acelor ceasornicului). În timpul tămâierii, se recomandă a se zice rugăciunile începătoare, adăugând: „*Cu sfinții odihnește, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău (roabei Tale) N (numele), unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit.*” Tămâierea poate fi însoțită și de alte rugăciuni, dar și de fapte de milostenie.

2. Casa unde a locuit cel răposat, sau unde el a decedat devine un puternic loc de meditație și rugăciune. Astfel, după ce se încheie cele trei zile de tămâiere la mormânt, familia celui răposat va face o curățenie generală în casă, iar în a noua zi de la deces este invitat preotul, care va face slujba de sfințire a Agheazmei Mici, va stropi toată casa și mai ales locul în care s-a produs decesul, după care se face Praznicul de 9 zile, o pomenire mai restrânsă, în familie. Și tot acasă se va oficia și praznicul la 40 de zile, la șase luni, la un an și apoi, din an în an până la 7 ani, când biserica a considerat că se încheie îndatorirea de a pomeni pe cei răposați.

3. Dar locul cel mai important de pomenire a celor răposați trebuie să fie Biserica, deoarece ei sunt prezenți în biserică la fiecare Sfântă Liturghie - slujba Împărăției lui Dumnezeu. În cadrul documentarului „Liturghia pe înțelesul tuturor” am văzut că în cadrul Proscomidiei (slujba pregătirii Darurilor) în timpul pomenirii celor

Doamne Iisuse Hristoase, dulce Mântuitorul sufletului meu, mărturisesc înaintea Ta, întru această zi a răstignirii Tale, în care ai pățimit și ai luat moarte pe Cruce pentru păcatele noastre, că eu sunt cel ce Te-am răstignit cu păcatele mele cele multe și cu fărâdelegile mele cele rele. De aceea mă rog bunătății Tale celei nemărginite, ca să mă faci și pe mine părtaș sfintelor Tale Patimi, cinstitelor răni și morții Tale celei de viață făcătoare, pentru ca să mă învrednicesc, prin darul Tău, să câștig și eu asemenea Ție, pentru dragostea Ta, precum Tu cel milostiv le-ai răbdat pentru mântuirea mea, întărindu-mă pururea cu aceeași putere și răbdare ce ai avut când Te-au răstignit nemulțumitorii evrei.

De aceea întărește-mă, Doamne, ca să pot ridica cu bucurie de astăzi înaintea Crucii Ta cu deplină pocăință. Întristarea morții Tale să o simt, precum au simțit-o Preasfânta Ta Maică, ucenicii Tăi și mironosițele femei. Și-mi înviază simțirile mele cele sufletești, ca să cunoască moartea Ta, precum ai făcut de Te-au cunoscut și zidirile cele neînsuflețite, care s-au mișcat la răstignirea Ta; cum Te-a cunoscut tâlharul cel credincios și, rugându-Ți-se, l-ai primit în rai.

Dă-mi, Doamne, și mie, tâlharului celui rău, darul Tău, precum ai dat atunci aceluia, și iartă păcatele mele pentru sfintele Tale Patimi, și mă primește prin pocăință împreună cu el în rai, ca un Dumnezeu și ziditor ce-mi ești. asemenea fă cu toți creștinii, vii și morți, precum se roagă Ție în toate zilele Sfânta Biserică și le lasă lor toate păcatele și-i învrednicește pe ei de împărăția Ta și să vadă lumina Ta și să mărească slava Ta. Mă închin Crucii Tale, Hristoase, și zic către dânsa: slavă ei pentru dragostea Ta.

Bucură-te preacinstită Cruce a lui Hristos, că prin tine s-a mântuit lumea, ridicând asupra ta pe Iisus Țintuit. Bucură-te, pom preamărit, pentru că Tu ai ținut rodul vieții ce ne-a mântuit din moartea păcatului.

Bucură-te toiagul cel tare ce ai sfârșit ușile iadului. Bucură-te cheia împărătească ce ai deschis ușa raiului. Mă bucur și eu, pentru că văd pe vrăjmașii Tăi surpați jos, iar pe prietenii Tăi că împărătesc în ceruri. Pe vrăjmașii Tăi biruiți de puterea Ta, iar pe creștinii ce Ți se închină înarmați cu puterea Ta. O, Răstignitul meu Hristoase, câte ai pățimit pentru noi, câte răni, câte scuipări, câte batjocuri și necinste ai răbdat pentru adevărata răbdare! De aceea cum pot eu să fug de cruce, văzând pe Hristos că este ridicat pe ea? Cum să-mi pară grele chinurile văzând pe Stăpânul meu că le iubește și le cere și le socotește Lui de mare cinste? Rușine-mi este, cu adevărat, de mă voi întrista de relele ce-mi pricinuiesc oamenii, sau de ispitele ce-mi aduc diavoli, trupul și gândul meu cel rău, sau pentru sărăcia și, bolile ce-mi vin din voia lui Dumnezeu pentru păcatele mele, deoarece acestea toate le trimite pentru ca să mă apropie mai mult de El; pentru ca să-L slăvesc și să mă pedepsesc în această viață pentru binele meu, pentru ca să mă odihnesc cu mai multă mărime întru împărăția Lui cea veșnică. Și de vreme ce este așa, înmulțește-mi, Doamne, ostenele, ispitele și durerile, dar să-mi înmulțești împreună și să-mi prisosești și răbdarea și puterea, ca să pot răbda toate câte mi s-ar întâmpla. Pentru că recunosc că sunt neputincios de nu mă vei dezlega, fricos de nu mă vei face îndrăzneț, rău de nu mă vei preface în bun, pierdut de nu mă vei ierta, rob de nu mă vei răscumpăra cu bogata și dumnezeiasca Ta putere și cu darul Sfintei Tale Cruci, căreia mă închin și o măresc acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

(Rugăciunea se găsește la sfârșitul Acatistului Sfintei Cruci)

răposați, se scot miride (mici părțicele de prescure) care se așează pe Disc, ca semn al părțășiei lor la mântuire. De aceea, slujbele mai importante de pomenire a morților în biserică se anexează Sfintei Liturghii.

Motivat de aceasta, încă din prima duminică după înmormântare, începe „Purtarea Slujbelor” sau „Purtarea Prescurilor”, când se va aduce la altar prescure, untdelemn și vin și se va înscrie numele răposatului la pomenirile proscomidiei, astfel încât el să se mângâie, fiind alături de cei ce se roagă pentru dânsul pe tot parcursul Sfintei Liturghii. Iată de ce este atât de important ca slujbele să fie purtate chiar de membrii familiei, de cei dragi ai săi și nu de intermediari, lucru care este valabil pentru toate pomenirile pentru cei răposați, care se mângâie văzându-ne la rugăciune.

O dată cu începerea pomenirilor la Proscomidie, se aduce pe masa din biserică jertfa care se va împărți la sfârșitul Liturghiei. Se recomandă așezarea Jertfei de pomenire pe masă încă de la începutul Sfintei Liturghii, sau măcar înainte de Ectenia pentru morți dinaintea ieșirii cu Sfintele Daruri, astfel încât la intonarea imnului „Veșnica pomenire” să aibă lumânări aprinse și să fie legănate. Această ectenie constituie cel mai important moment de pomenire pentru cei răposați, căci din acel moment ei devin părtași împreună cu noi la Sfânta Liturghie, care unește Cerul cu Pământul în rugăciune.

De aceea se recomandă ca pomana binecuvântată la Liturghie să fie împărțită celor care au și participat la Liturghie. În acest scop, cu puțin înainte de încheierea Sfintei Liturghii, după rostirea Rugăciunii Amvonului, preotul se întoarce către masa de jertfă și rostește rugăciunea de binecuvântare a prinoaselor, tocmai pentru ca acel „Bogdaproste” să fie rostit de omul care s-a rugat, a participat la Liturghie în comuniune cu cei vii și cei morți. Așadar, momentul împărțirii pomenilor trebuie astfel ales încât să fie oferite celor care au primit Anafora. Excepție de la această rânduială ar face doar parastasele, adică slujbele care se fac la anumite soroace și au și o rânduială specială separată de Liturghie.

Purtarea slujbelor se va face pe parcursul tuturor Liturghiilor din duminicile și sărbătorile cuprinse în cursul celor 40 de zile. Pot fi purtate slujbele concomitent în mai multe biserici, căci întotdeauna mai multă rugăciune aduce mai mult folos. În general, în cele 40 de zile sunt cuprinse cel puțin șapte Sfinte Liturghii dedicate celui răposat, în care se recomandă familialilor să fie prezenți în Biserică la rugăciune în număr cât mai mare.

Perioada celor 40 de zile după deces este o perioadă de intensă trăire religioasă în memoria celui care nu mai este printre noi. Astfel, se recomandă rudelor purtarea de haine cernite, cu înfățișare decentă și un comportament cerspunzător stării de întristare. De asemenea, bărbații nu se bărbieresc, ca semn al întristării pentru despărțirea de cel drag.

Pentru întărire sufletească și mângâiere este recomandabil a se intensifica rugăciunile individuale și faptele de milostenie în memoria celui răposat. (va urma)

Preot Mihai Mărgineanu

Alege Binele ! (9) (urmare din numerele anterioare)

De ce trebuie să ne luptăm cu diavoli?

Sfântul Maxim Mărturisitorul ne lămurește că cinci sunt motivele pentru care Dumnezeu îngăduie să fim ispitiți de diavoli:

1. Prima pricină este ca acei "care sunt încercati si se luptă, să ajungă să discearnă virtutea de rău". Acest război ne aduce experiență, ajungând să deosebim binele de viclesug, virtutea de păcat.
2. A doua pricină este că "dobândind virtutea prin osteneală si durere, să o avem sigură si nestrămutată".
3. A treia pricină este ca "înaintând în virtute să nu ne îngânfăm, ci să ne smerim". Războiul continuu ne obligă să ne smerim continuu si nu ne îngăduie să ne mândrim cu virtutile noastre.
4. A patra pricină este ca "după ce am fost ispitiți de păcat, să-l urâm din toată inima", precum si pe diavoli care ne ispitesc.
5. A cincea pricină este ca "devenind nepătimasi, să nu uităm slăbiciunile noastre si nici puterea lui Dumnezeu, care ne-a ajutat". Prin urmare, vom trece adesea de la război la pace de la durere la bucurie duhovnicească, stiind că înainte de înviere este Golgota Crucii. Trebuie să ne luptăm cu toate puterile noastre, bizuindu-ne mai ales pe ajutorul lui Dumnezeu, căci nu întru multimea ostirii este biruinta războiului, ci din Cer este putere (1 Macabei 3,19). Astfel, orice ispită, dacă o înfruntăm, ne poate aduce cunună vesnică

Cronică parohială

- Vineri, 1 aprilie a.c. locatarii Blocului H 3 din str. Titu Maiorescu ne-au prilejuit o slujbă emoționantă: o rugăciune de binecuvântare pentru toți și o pomenire pentru locatarii răposați, ambele oficiate chiar la intrarea în scara Blocului. Îi felicităm pentru inițiativa frumoasă, pentru armonioasa conviețuire și pentru spiritul de unitate creștină pe care l-au dovedit rugându-ne împreună.

- În sâmbetele din 26 martie și 2 aprilie, parohia noastră a organizat cu ofrandele primite de la pomenirea morților două acțiuni umanitare la secțiile „Bucium” și „Pașcanu” ale Spitalului de Pneumoftiziologie. Au fost distribuite circa 300 de pachete. Mulțumim celor care ne-au ajutat !

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Preot II Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.